

CAPÍTOL I

Fa cosa de trenta anys, la senyoreta Maria Ward, de Huntingdon, que només tenia set mil lliures de dot, va tenir la bona sort de captivar Sir Thomas Bertram, de Mansfield Park, al comtat de Northampton, i per tant va ser elevada a la categoria d'esposa d'un baró, amb totes les comoditats i el benestar d'una mansió noble i d'una renda important. Tot Huntingdon va proclamar la magnificència del casament i el seu mateix oncle, l'advocat, va manifestar que la seva neboda estava almenys tres mil lliures per sota de qualsevol altra candidata. Ella tenia dues germanes que es podien beneficiar del seu ascens social: la senyoreta Ward i la senyoreta Frances, totes dues tan belles com la senyoreta Maria, i les seves amistats no van dubtar a predir-los un casament igualment profitós. Però la veritat és que no hi ha tants homes de fortuna considerable al món com dones boniques que se'ls mereixen. La senyoreta Ward, després de sis anys, es va veure obligada a comprometre's amb el reverend Norris, un amic del seu cunyat, que amb prou feines tenia fortuna pròpia, i la senyoreta Frances encara va tenir més mala sort. Tot i amb això, a l'hora de la veritat, el casament de la senyoreta Ward no va ser tan desafortunat: feliçment, Sir Thomas va poder donar al seu amic el càrrec de rector de la parròquia de Mansfield, i el senyor i la senyora Norris van començar la seva carrera de felicitat conjugal amb poc menys de mil lliures l'any. Però la senyoreta Frances, tal com es diu normalment, es va casar per portar la contrària a la seva família i, en fer-ho amb un tinent de marina, sense educació, fortuna ni amistats, ho va aconseguir plenament. Difícilment hauria pogut fer una elecció més desgraciada. Sir Thomas Bertram tenia influències que, tant per principis com per orgull, pel desig de fer les coses bé i per les ganes de veure totes les persones que estaven relacionades amb ell

en una situació respectable, hauria estat molt content d'exercir en benefici de la germana de Lady Bertram. Però la professió del seu marit estava fora de l'abast de les seves influències, i abans que hagués tingut temps de pensar en la manera d'ajudar-los, es va obrir una gran esquerda entre les germanes. Era el resultat lògic del comportament de totes dues parts i l'efecte que sempre produeixen els casaments imprudents. Per estalviar-se retrets inútils, la damisel·la no va escriure mai a la seva família sobre el tema fins que no es va haver casat. Lady Bertram, que era una dona de reaccions tranquil·les i un temperament notablement plàcid i indolent, s'hauria acontentat simplement a abandonar la seva germana i no pensar-hi mai més, però la senyora Norris tenia un esperit molt enèrgic i no va descansar fins que va escriure a la Fanny una llarga i irada carta, en què remarcava que la seva conducta havia estat ben boja i l'amenaçava amb totes les possibles conseqüències nefastes. Llavors, la senyora Price es va sentir ferida i furiosa, i una resposta que traspuava amargor contra totes dues germanes i incloïa uns comentaris molt poc respectuosos sobre l'orgull de Sir Thomas, que evidentment la senyora Norris no es va guardar per a si mateixa, va posar fi a qualsevol contacte entre elles durant una temporada molt llarga.

Vivien tan lluny i es movien en ambients tan diferents que gairebé va ser impossible que sentissin a parlar les unes de les altres durant els onze anys següents; almenys, per a Sir Thomas resultava força sorprenent que la senyora Norris tingués cap notícia de la Fanny per donar-los, cosa que feia de tant en tant amb veu irritada per dir-los-en que havia tingut una altra criatura. Tot i amb això, passats onze anys, la senyora Price ja no es va poder permetre més el luxe de mantenir el seu orgull o ressentiment, ni de perdre una relació que segurament la podria ajudar. Una gran família que no parava d'augmentar, un marit inhabilitat per al servei actiu, però encara amb forces per sortir amb els amics i beure bons licors, i una renda molt minsa per atendre les seves necessitats li van fer venir ganes de recuperar les amistats a què havia

renunciat tan irreflexivament. Va escriure a Lady Bertram una carta en què s'expressava amb tanta contrició i abatiment, queixant-se de tantes criatures i de la mancança de les coses més elementals, que va predisposar tothom a una reconciliació. Faltava poc per al seu novè infantament i, després de lamentar-se de la circumstància i d'implorar-los que acceptessin de ser els padrins de la criatura que havia d'arribar, no els va amagar que podien ser molt importants per al futur manteniment de les vuit que ja eren al món. El gran era un noi de deu anys, un xicot molt decidit que desitjava viatjar, però què hi podia fer ella? Hi havia cap possibilitat que fos útil a Sir Thomas en les seves propietats de les Índies Occidentals? Què en pensaria Sir Thomas, de posar-lo a treballar a Woolwich? Com es podia enviar un noi a l'Orient?

La carta no va ser inútil. Va restablir la pau i l'afecte. Sir Thomas li va enviar consells amistosos i records, Lady Bertram va enviar diners i roba de criatura, i la senyora Norris va escriure les cartes.

Els efectes van ser immediats i en dotze mesos la senyora Price en va treure un profit més important. La senyora Norris tot sovint feia saber als altres que no es podia treure del cap la seva pobra germana ni la seva família i, tot i que havien fet molt per ella, pensava que encara podien fer més: a la fi va confessar que el seu desig era deslliurar la pobra senyora Price del pes d'una de les seves moltes criatures... Què els semblaria si s'encarregaven de la filla gran, una nena de nou anys, una edat que requereix més atenció que la que la seva pobra mare era capaç de donar-li? Per a ells, les preocupacions i les despeses no serien res comparades amb la generositat de l'acció. Lady Bertram hi va estar d'acord de seguida.

—No podríem fer res de millor —va dir—; enviem a buscar la nena.

Sir Thomas no podia donar un consentiment tan sobtat i irreflexiu. Va rumiar i va dubtar; era una responsabilitat molt gran.

—Cal acollir adequadament una nena d'aquesta edat; si no, seria una crueltat en lloc d'una gentilesa apartar-la de la seva família.